

הבימה
התיאטרון הלאומי
כי יל תיגארוך, ויל פביארה!

יצירת המופת
**לבד
בברלין**
עפ"י הנס פאלאדה

לבד בברלין

צפ"י ספרו של הנס פאלאדה

מחזה: שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

משתתפים:

אוטו קוונגל – נורמן עיסא
 אנה קוונגל – אסנת פישמן
 קומיסר אשריך, חוקר פלילי – תומר שרון
 אנו קלוגה, בעלה של הדוורית – עמי סמולרצ'יק
 אמיל בורקהאוזן, שכן בבניין – פני קידרון
 אווה קלוגה, דוורית – רינת מטטוב
 אס.אס. אוברגרופניהרר פראל, מפקדו של אשריך –
 אורי הוכמן

פראו רוזנטל, שכנה בבניין – שולמית אדר
 השחקן/ברונו-פרסיקה, שכן בבניין/חבר בתא
 ההתנגדות/קצין גסטפו/סניגור – אלכס קרול
 אוטי/הטה הברלה, בעלת חנות לחיות מחמד –
 דוית גביש

שרדר, עוזר לחוקר הפלילי/
 חבר בתא ההתנגדות/כומר – בן יוסיפוביץ'
 השופט פרום, שכן בבניין/הר מילק – מיכאל כורש
 טרודל באומן, ארוסתו של הבן שנפל – לאה גלפנשטיין
 קארל, בן זוגה של טרודל/עו"ד/
 קצין אס.אס./קטגור – רותם קינן
 קונו-דיטור, בנו של בורקהאוזן – נעם פרנק/שי ליבני
 מנהל עבודה במפעל/שופט/תליין – אורי אברהמי

תפאורה ווידאו:

ניב מגור
 תלבושות:
 אולה שבצ'וב
 תנועה ועריכה מוסיקלית:
 מירי לזר
 עיצוב תאורה:
 זיו וולושיין
 עיצוב פיאות ואיפור:
 אסנת שגיא
 שפה ודיבור:
 אסי אשד

מנהלת הפקה:

נועה ענתות/דנה כץ-נעמן
 עוזרת במאי: מיכל אייזיק
 עוזרת למעצבת תלבושות:
 אסיה נלן

תקציר

לאחר שאיבדו את בנם שנהרג בחזית, החליטו בני הזוג אוטו ואנה קוונגל, להפיץ ברחבי ברלין גלויות בהן הם קוראים להתנגדות לשלטון הנאצי. קוונגל מקווה כי קוראי הגלויות יפתחו בהתנגדות פסיבית לשלטון, כי גלויותיו יופצו בבתי המלאכה ובמפעלים מיד ליד וכי הוא ישנה משהו לטובה בעולם שמסביבו. בפועל, מוצאות רוב הגלויות את דרכן אל הגסטפו מיד לאחר גילויין. אוטו קוונגל שומט בטעות גלויה מכיסו, נתפס על ידי הגסטפו, והוא ואשתו מובלים לכלא פלוצנזה, נשפטים בפני בית הדין העממי ונידונים למוות. קוונגל מוצא להורג, ואנה נהרגת בתא הכלא בהפצצה אווירית.

הספר והמחזה מציגים פסיפס אנושי מורכב, המתאר את חיי היום יום ברייך השלישי, חיים של חשד מתמיד ממלשינות ושל כפיפות לשרירות לבם של לובשי המדים, אנשי הגסטפו וה-SS, שגם הם, בתורם, אינם חסינים ואף הם צפויים להשפלה ועינויים. יחד עם זאת, קוונגל מוצא את שלוות נפשו בתא הנידונים להורג.

המחזה בעברית מבוסס על תרגומה של יוסיפיה סימון לספר, 2010

תודות: לפרופסור משה צימרמן, אילן פן מ"פן הוצאה לאור בע"מ", למתרגמת יוסיפיה סימון, נטע שביט, מאיה ערד, נגה אשכנזי, חני זליגסון

Synopsis

The story takes place in Berlin during World War II, with Germany firmly under Nazi terror. Escherich, a Gestapo inspector, must find the source of hundreds of postcards encouraging Germans to resist Adolf Hitler and the Nazis with personal messages such as "Mother! The Führer has murdered my son. Mother! The Führer will murder your sons too, he will not stop till he has brought sorrow to every home in the world." Escherich is under pressure from Obergruppenführer Prall to arrest the source or find himself in dire straits. Nearly all those who find the cards turn them in to the Gestapo immediately, terrified they themselves will be discovered having them. Eventually, Escherich finds the postcard writer and his wife, who turn out to be a quiet, working class couple, Otto and Anna Quangel. The Quangels' acts of civil disobedience were prompted by the loss of their only son, who has been killed in action. They are arrested and brought to trial at the Volksgerichtshof, the Nazi "People's Court", where the infamous Roland Freisler presides. The Quangels are sentenced to death; Otto is soon executed, but Anna dies during an Allied bombing raid, while still on death row.

Songs in the play:

Schwartzbraun Ist Die Haselnuss / Heino
Capriolen / Max Raabe & Palast

Orchester

Mein Bruder Macht Beim Tonfilm

Die Gerausche / Max Raabe & Palast

Orchester

The Cold Song / Klaus Nomi

Schubert's Serenade

Soundtracks:

The White Ribbon

The Girl With The Dragon Tattoo

Gone Girl

Jfk

Vertigo

Psycho

JEDER STRIBT FÜR SICH ALLEIN is
presented under the license of Felix Bloch
Agency, Berlin, Germany in connection with
Aufbau Media GmbH & Co. KG, Berlin

Special Thanks: Prof. Moshe Zimmermann,
Ilan Penn "Penn publishing House",
Yossifia Simon, Netta Shavit, Maya Arad,
Noga Ashkenazi, Hani Zeligson

Program Editors: Ruth Tonn Mendelson,
Rami Semo

Rehearsal Photography: Gerard Allon

Program Design: Nutelstudio

Opening: July 11th, 2016 The Meskin Theatre

Length: 2 hours and 30 minutes, including an interval

JEDER STRIBT FÜR SICH ALLEIN (ALONE IN BERLIN)

After the book by HANS FALLADA

Play by Shahr Pinkas | Directed by Ilan Ronen

The Cast:

Otto Quangel - Norman Issa

Anna Quangel - Osnat Fishman

Kommissar Escherich - Tomer Sharon

Enno Kluge - Ami Smolarchik

Emil Borkhausen - Pini Kidron

Eva Kluge - Rinat Matatov

Obergruppenführer Prall - Uri Hochman

Frau Rosenthal - Shulamit Adar

Actor/Bruno-Persicke/A Member of the Resistance/

Defense Attorney/SS Officer - Alex Krull

Otti/Hete Häberle - Davit Gavish

Schroeder/SS Officer/A Member of the Resistance/Priest - Ben Yosipovitch

Judge Fromm/Herr Mieleck - Michael Koresh

Trudel Baumann - Lea Gelfenstein

Karl, Trudel's Spouse/A Member of the Resistance/

Lawyer/SS Officer - Rotem Keynan

Kuno-Dieter, Borkhausen's son - Noam Frank/Shai Livni

Foreman in the Factory /Judge/Hangman - Uri Avrahami

Set Design & Video: Niv Manor

Costumes Design: Ula Shevchov

Musical Editor & Movement:

Miri Lazar

Lighting Design: Ziv Voloshin

Wigs & Makeup: Osnat Sagi

Speech: Assi Eshed

Production Manager: Noa Anatot/Dana Katz Naaman

Assistant Director: Michal Isaak

Assistant Costumes design: Asia Nelen

הקדמת המחבר

ההתרחשויות בספר זה תואמות בקווים כלליים את מסמכי הגסטפו על אודות הפעילות הלא חוקית של בני זוג ברלינאים ממעמד הפועלים בין השנים 1940 – 1942. כאמור, רק בקווים כלליים – כי לרומן חוקים משלו והוא לא יכול להיות זהה למציאות בכל המובנים. משום כך נמנע המחבר מלהתוודע אל הפרטים האוטנטיים בחייהם של שני האנשים הללו: היה עליו לתארם כפי שראה אותם בעיני רוחו. מכאן שמדובר בשתי דמויות פרי הדמיון בדומה לכל שאר הדמויות ברומן הזה. אף על פי כן מאמין המחבר באמת הפנימית של המסופר, גם אם פרט זה או אחר אינו תואם במלואו את הנסיבות האמיתיות.

קורא זה או אחר עשוי לגלות שבספר זה מדובר רבות בעינויים ובמוות. המחבר הרשה לעצמו להפנות את תשומת הלב לעובדה שהספר עוסק באורח בלעדי באנשים שנאבקו נגד השלטון ההיטלראי, בהם וברודפיהם. בחוגים האלה ארעו מיתות רבות בין השנים 1940 ל-1942 וגם לפנייהן ואחריהן. כשליש מהספר הזה מתרחש בבתי כלא ובבתי חולים לחולי נפש וגם שם המוות היה מאד באופנה.

לעתים קרובות המחבר לא שש לצייר תמונה קודרת כל כך, אך אילו ניסה לתאר תמונה בהירה יותר, היה עליו לשקר.

הנס פאלאדה, ברלין, אוקטובר 1946
מתוך ההקדמה לספר "לבד בברלין", בהוצאת פן, 2010
ובתרגום יוסיפיה סימון

צילום: Das Bundesarchiv

הנס פאלאדה

הנס פאלאדה – על שם הגיבור הנס והסוס פאלאדה מסיפורי האחים גרים – הוא שם העט של רודולף דייטצן (1893–1947). לפני מלחמת העולם השנייה היו הרומנים של הנס פאלאדה רבי-מכר בינלאומיים, לא פחות מספריהם של תומס מאן והרמן הסה..

ספרו "איש קטן, מה עכשיו?" אף עובד לסרט הוליוודי, אך משנודע לנאצים שהסרט הופק על ידי יהודי הם אסרו למכור את זכויות התרגום של יצירותיו והוצב עליו מעקב. משסירב פאלאדה להצטרף למפלגה הנאצית, הוא נעצר על ידי הגסטפו, ואף שבסופו של דבר שוחרר, זומן לעתים קרובות ל"שיחות" בנוגע לכתיבתו. בניגוד למאן, הסה ואנשי רוח גרמנים אחרים (ביניהם: פריץ לאנג, מרלן דיטריך, ואלטר גרופיוס, היינריך מאן, ברטולד ברכט, אלברט איינשטיין, אוטו קלמפרר), פאלאדה סירב לברוח למקום מבטחים, אפילו כאשר המו"ל האנגלי שלו, ג'ורג' פטמן, שלח סירה להצילו.

אך הלחצים תבעו את מחירם ופאלאדה החל להשתמש בסמים ואלכוהול. זמן קצר לאחר שהורה לו גבלס לכתוב רומן אנטישמי, הוא התמוטט והושם בהסגר בבית מחסה ל"פושעים חולי נפש", גזר דין השקול למעשה לעונש מוות. כדי לעצור את הבלתי נמנע, הוא העמיד פנים שהוא מבצע את המשימה שהוטלה עליו, אך בפועל כתב שלושה ספרים מקודדים, בהם ספרו המפורסם "השתיין". הצופן שבו השתמש פאלאדה היה מורכב ביותר, ורק זמן רב לאחר מותו פוענח במלואו.

פאלאדה נותר בחיים ושוחרר בתום המלחמה, אבל נשאר שבר כלי. אחד מחבריו, משורר שהתמנה לשר התרבות של מזרח גרמניה, החליט לפעול למען החלמתו של פאלאדה בעזרת הכתיבה, והפקיד בידיו תיק שנמצא בין תעודות הגסטפו, על זוג ממעמד הפועלים שמרד בנאצים. פאלאדה התגייס ברצון למשימה וכתב את "לבד בברלין" בעשרים וארבעה ימים בלבד.

פאלאדה נפטר בפברואר 1947, שבועות אחדים לפני שספרו יצא לאור.

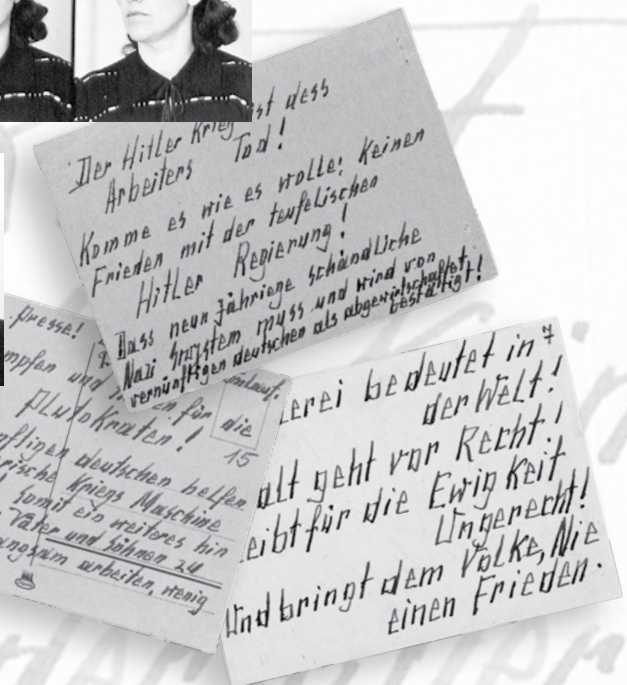
הסיפור האמיתי מאחורי "לבד בברלין"

"לבד בברלין" מבוסס על המקרה של אליזה ואוטו המפל, זוג דל השכלה ממעמד הפועלים שהתגורר בברלין, ללא רקע של פעילות פוליטית לפני המקרה הזה. לאחר שאחיה של אליזה נהרג בתחילת המלחמה, החל הזוג במבצע תעמולה שנמשך קרוב לשלוש שנים והביך והרגיז את משטרת ברלין, שבסופו של דבר העבירה את הטיפול במקרה לידי הגסטפו. המבצע של ההמפלים היה בנוי על הנחת מאות גלויות דואר ברחבי ברלין, גלויות הקוראות לסרבנות אזרחית ולחבלה במקומות עבודה. הם התעקשו בייחוד על דרבון אנשים לא לתרום למפעל העזרה לחורף, שהיה ביסודו מפעל צדקה מדומה של הנאצים, שהפעיל לחץ על האזרחים לתרום כסף ששימש למעשה למימון המלחמה.

רבות מהגלויות נמסרו מיד למשטרה, אבל ההמפלים כיסו את העיר בצורה כה יסודית והתחמקו מהיתפסות בהצלחה כה רבה שהגסטפו ויחידות אחרות של המשטרה הנאצית החלו להאמין שהם ניצבים מול תנועה מחתרתית גדולה ומתוככמת.

הנס פאלאדה קיבל את תיק הגסטפו שלהם מיוהנס ר' בכר, משורר חבר שלו שהספיק להתמנות לשר התרבות בממשלה שלאחר המלחמה, שהורכבה על ידי הסובייטים בגרמניה המזרחית. פאלאדה הצליח רק בקושי לשרוד את המלחמה לאחר תקופה ממושכת בבית חולים נאצי לחולי רוח, תקופה שתרמה לאחר שחרורו להישנות בעיות הסמים והאלכוהול שלו. בסוף המלחמה הוא היה אדם הרוס, ותוך מאמץ לשוב ולהעמיד אותו על הרגליים, נתן לו בכר את תיק הגסטפו של ההמפלים והציע לו להשתמש בו כרקע לרומן. פאלאדה כתב את הספר בתוך עשרים וארבעה ימים, אבל לא זכה לראותו יוצא לאור.

החומר מתוך תיק הגסטפו שניתן להנס פאלאדה מכיל מסמכים מהחקירה המשטרתית הראשונית כמו גם החקירה של הגסטפו עצמו. זה היה הבסיס העיקרי לתביעה שהוגשה נגד אליזה ואוטו המפל בבית המשפט העממי – שם ערכו הנאצים את משפטי הראווה שלהם – לפני נשיא בית המשפט רולנד פרייזלר. ההמפלים נמצאו אשמים ונידונו למוות, הם הוצאו להורג בגיליוטינה בבית הסוהר פלוצנזה בחודש מרץ, 1943.

"לא משנה אם אדם אחד נלחם או
עשרת אלפים; כאשר האחד מבין
שעליו להילחם, הוא נלחם, בין אם יש
לוחמים נוספים לצדו ובין אם לאו."
מתוך "לבד בברלין", (עמ' 490)

"לכן נאלצנו כולנו לפעול ביחידות, וביחידות
לכדו אותנו, וכל אחד מאיתנו יצטרך למות לבדו.
אבל משום כך אנחנו לא לבדנו, קוונגל, משום כך
מותנו הוא לא לשווא."
מתוך "לבד בברלין", (עמ' 557)

לו אני הייתי שם

בחודש אפריל שנת 1989, זמן קצר טרם נפילת החומה, נקבע שלט זיכרון על קיר הבית ברחוב אמסטרדם 10 בברלין המערבית לזכר אוטו ואלזה האמפל שגרו כאן עד הוצאתם להורג כעונש על בגידה ברייך השלישי. בשלט הזיכרון נאמר: "העזתם כנגד ביזוי האדם מצד המשטר הנאצי הייתה מופת לרומאן של הנס פאלאדה 'איש איש לבדו ימות'". סדר הזמנים מעורר תמיהה: הזוג הוצא להורג על ידי המשטר הנאצי בחודש אפריל שנת 1943, כחודשיים אחרי מפלת הגרמנים בסטלינגרד. עד לקביעת שלט הזיכרון עברו למעלה מ-45 שנה – זה הזמן שנדרש כדי לבצע מלאכת זיכרון ראויה לזוג האמפל. התהיה עוד מחמירה, מכיוון שהסופר בעל שם העט הנס פאלאדה כתב את הרומאן האמור עוד בשנת 1946 וכבר אז הסתמך על התעודות המקוריות שהיו בתיקי המשטרה. מדוע עברו למעלה מארבעים שנה לא רק מיום ההוצאה להורג, אלא גם מאז פרסום הרומאן, דהיינו מאז נחשף ברבים סיפורו של הזוג האמפל (הלא הוא הזוג קואנגל שברומאן) ועד קביעת לוח הזיכרון? מסתבר שמלאכת זיכרון היא מלאכה קשה, הן בגלל שהטיפול בנושא ההתנגדות לנאציזם היה בעייתי בגרמניה שאחרי היטלר והן משום שהזיכרון הקולקטיבי התקשה למקם את ה"איש הקטן" שעשה היסטוריה.

לוח הזמנים מעורר גם תמיהות נוספות: אם הופיע הספר בשנת 1947, מיד לאחר מות מחברו, מדוע הופיע בשפה העברית רק בשנת 2012? מסתבר שהספר נעלם מן המדפים ומן הזיכרון וזכה לתחיה בזכות מו"לים בארה"ב וצרפת שלא רק נזכרו בספר למעלה מחמשים שנה אחרי שנכתב אלא גם מצאו את הדרך הנכונה לעשות לו יחסי ציבור: הם הסבו את שמו ל"לבד בברלין". מכיוון שברלין "מוכרת" כל כך טוב, זכה הספר להצלחה בצרפת ובארה"ב ואחר כך גם בישראל. הספר נמצא מספר חדשים ברשימת רבי המכר בעברית. אולם אין להמעיט בערכו של הספר ולתלות את הצלחתו אך ורק בתכסיס שיווקי. זמן הופעתו המחודשת (ובעברית – הופעתו הראשונה) בראשית המאה ה-21 הולם משום שהשאלות שמפנים היום לרייך השלישי ולנאציזם שונות מבעבר, והסיפור פותח פתח לתשובות עדכניות ואקטואליות. במה דברים אמורים? אם בעבר התרכז העניין ברייך השלישי בעיקר בסיפור הדמויות הראשיות (אין סוף ביוגרפיות של היטלר, למשל) או בסיפור הקרבנות האולטימטיביים של המשטר, סיפור השואה, הרי עם הזמן הלכה והעמיקה תשומת הלב לשאלה אחרת – איך מסבירים את הנאציזם ואת הרייך השלישי מנקודת הראות של האיש "הקטן", ה"רגיל", מנקודת הראות של היום-יום. שאלה זו משמעותית כל כך, מכיוון שהיא הופכת את סיפור הרייך השלישי מסיפור של "פלאנטה אחרת" לסיפור הקרוב אצל כל אחד ואחד. במלים אחרות: "כיצד הייתי אני נוהג לו הייתי בימים ההם ובמקום ההוא?". למתלבטים בשאלה הזאת מספק סיפור הזוג האמפל וברומאן "לבד בברלין" כר נרחב.

בני הזוג האמפל הגיבו על מות קרוב משפחה במלחמה (פאלאדה הפך את הגיס לבנם של הזוג משיקולים דרמטורגיים) בהפצת גלויות ובהן וריאציות על הסיסמא "סוף למלחמה הנפשעת שהביא עלינו היטלר". גלויות אלה הונחו בסתר בחדרי מדרגות או בתיבות מכתבים בעיר ברלין מתוך תקווה שיעוררו את האנשים למחשבה או מתוך תחושה שיש לעשות מעשה גם אם לא יחולל תוצאה של ממש.

האם זו התנגדות למשטר? הניתן להשוות מעשה זו לניסיון ההתנקשות בהיטלר כפי שנעשה על ידי קצינים ב-20 ביולי 1944? משאלות אלה מפליגים מיד לשאלות העקרוניות – היכן עובר הגבול שבין התנגדות למשטר והסכמה למשטר והיכן עובר הגבול בין שיתוף פעולה עם המשטר ובין התנהגות שאינה בחזקת שיתוף פעולה?

שאלות אלה אינן נשאלות רק מן המרחק הבטוח ש"בינינו", אנשים החיים בדמוקרטיה, ובין "הם" שחיו בדיקטטוריה. אלה שאלות שבהן מתלבט גם מי שחי במשטר שלא הרחיק לכת למחוזות שהגיעה אליהם גרמניה בשנת 1933. אלה שאלות הקשורות במדרון החלקלק המוביל גם את מי שאינם תומכי אידאולוגיה ומדיניות נפשעת אל ההסכמה ואף לשיתוף פעולה פעיל עם אלה. שאלות היורדות לנפש האדם באשר הוא. גיבורי הסיפור "לבד בברלין" השתייכו עד לאירוע הטראומטי ששינה את חייהם לקבוצה הגדולה של אלה שאיפשרו למשטר הזה לפעול. מלכתחילה הם לא היו "אנשים טובים" ללא רבב. וסביבתם מלאה באנשים המצויים במקום כלשהו על הסקאלה הארוכה שבין "טובים" ו"רעים": מהמעלימים עין, המלשינים על מנת לקבל פרס, המשתפים פעולה מסיבות אידאולוגיות, פקידי המפלגה והמשטר ועד איש הגסטאפו. וכפי שלמד פאלאדה מנסיגונו האישי, אפילו דמות איש הגסטאפו אינה חד ממדית.

ועוד: גורל כל הגלויות שהניחו בני הזוג היה לפול בידי המשטרה. מדוע? האם היו כל הגרמנים נאמנים למשטר (או מחוייבים למאמץ המלחמה הגרמני ללא סייג), או שמא חיו רבים מהם – כמו בדיקטטורות אחרות – בחשש שמא גלויות כאלה המונחות לפתחיהם אינן אלא פרובוקציה מטעם המשטר המיועדת לבחון את נאמנותם? מי שחי בדמוקרטיה יתקשה להבין את אורח מחשבתו של מי שכבר חי את הדיקטטורה ואפשר שהדין שהוא חורץ על משתף הפעולה ש"שם" נובע מחוסר יכולת להבין את המכניזמים שיוצר משטר של דיקטטורה.

פאלאדה עצמו היה דוגמא לקושי במענה לשאלות הקשות: מה היינו עושים לו היינו במקומו? האם היינו עוזבים את גרמניה, כדי שלא לחיות בדיקטטורה, או מצפים לזמנים טובים יותר מתוך "הגירה פנימית" כפי שקראו לזה? האם התבטאויותיו נגד המשטר מעידות שהיה נגד כל מה שעשה המשטר, כולל האנטישמיות שלו? כמה מאמירותיו מלמדות, שאפילו מי שרואה את פגמי המשטר וחולק על המדיניות האנטישמית אינו משוחרר בהכרח מאורח חשיבה אנטישמי או מגישה המאפשרת שיתוף פעולה עם המשטר, כמו המזכירות להענות למשאלות שר התעמולה לצורך הפיכת ספר לסרט קולנוע. הזוג קואנגל (הלא הוא הזוג האמפל) והנס פאלאדה (הלא הוא רודולף דייטצן) מספקים פלטפורמה להתלבטות של ממש בשאלת המדרון החלקלק.

פרופ. משה צימרמן, פרופסור מן המניין בחוג להיסטוריה באוניברסיטה העברית ומנהל מרכז קבנר להיסטוריה גרמנית

יוסיפיה סימון על תרגום "לבד בברלין"

- "לבד בברלין" היה הספר ראשון של הנס פאלאדה שתרגמת, מתוך חמישה, איך היה המפגש הראשון שלך כמתרגמת עם יצירתו?
לא זו בלבד שקראתי את הספר בנשימה עצורה, תרגמתי אותו בנשימה עצורה. הספר ריתק אותי, ריגש אותי מאוד ואף הכעיס אותי לא פעם. אציין שלא יכולתי להתאפק, והתחלתי בתרגום לאחר שקראתי פחות ממחצית הספר.

הספר נפתח בצונאמי, בזעזוע שגרם המכתב שהודיע על מותו של אוטושן קוונגל בשדה הקרב. אנה קוונגל, אמו של אוטושן, אשה כנועה וצייתנית, הופכת תוך הרף עין ללביאה. "אתה והפיהרר שלך!" היא צועקת על בעלה. זה מפנה המתרחש מיד בתחילת הספר. אנה לומדת לפתע לעמוד על שלה. ראוי לציין שגם בארבעת הספרים האחרים הדמות הנשית מתפתחת ונעשית רבת עוצמה. המתח אינו מתפוגג לאחר מכן, אלא מחזיק מעמד לאורך הספר כולו.

- מה הרגשת כאשר סיימת לתרגם את "לבד בברלין"?
הייתי, ונשארת, מלאת התפעלות מהמארג האנושי של דיירי בית אחד, מארג שנוצר על ידי הנס פאלאדה, וכל דמות היא משמעותית באמת. הבנתי יותר מאי-פעם כמה כוח יש לפחד. הבנתי שגם הגרמנים עצמם – אלה שנקראו חברי העם בניגוד לחברי המפלגה – סבלו מהנאצים.

"...היא לא מתעניינת
כלל בנושאים
פוליטיים. היא פשוט
אשה ובתור שכזאת
היא חושבת שלא
הביאו ילדים לעולם
כדי לירות בהם
למוות..."
מתוך "לבד בברלין",
(עמ' 15)

אבל עם סיום התרגום, חשתי נפילת מתח, כמובן. קצת כמו בלון שהאוויר הוצא ממנו.

- לאחר שתרגמת חמישה ספרים שלו, מהי בשבילך היצירה שלו והאדם שהיה?
אהבתי לתרגם את הספרים שלו, אני מרגישה שאני מכירה אותו, במקצת, לפחות. אלמלא התאונה שהיתה לו בנעוריו, ייתכן שהיה רק סופר לא רע. אבל חייו, כפי שהתנהלו, עשוהו לסופר טוב. הספר "בארצי הזרה לי" הוא יומן ולדעתי, גם "השתיין" הוא תוצאה של חוויותיו, נכדתו טוענת ש"השתיין" הוא ספר אוטוביוגרפי. "גוסטב איש הברזל" הוא תולדה ישירה של מצבו ומעמדו בעיני שר התעמולה הנאצי, גבלס.

- את יכולה לומר לאיזה ספר שלו הכי נקשרת?
האהבה הראשונה היא המשמעותית ביותר... אבל, באמת, "לבד בברלין" הכי קרוב ללבי.

- מה את חושבת על כך שנשאר בגרמניה ולא ברח כפי שעשו אנשי רוח גרמנים רבים בתקופה זו?
בספרו "בארצי הזרה לי" הוא מסביר את הסיבה, אך אני לא מאמינה שזה היה בגלל אידיאל כלשהו או פטריוטיזם.

- לאחר שהכרת את השקפת עולמו לגבי היהודים, האם היא הרגיזה אותך? קלקלה את תדמיתו בעיניך?
כן, היא הרגיזה. ברור. היא לא קלקלה כלום. כמו מיליונים אחרים הוא הושפע מהתעמולה הנאצית. ביומנו "בארצי הזרה לי", כאשר הוא מעביר את מחציתו לטיפוסקריפט, הוא מנסה לתקן מעט...

- איזה קשר נוצר בין מתרגם לסופר, גם אם אינו חי, לאחר תרגום של חמישה מספריו?
נדמה לי שאני מכירה אותו, ולא רק בגלל הספרים שתרגמתי. הרבתי לקרוא אודותיו. חבל שאינני יכולה לדבר איתו...

הגירה פנימית

"...בחוודשים שאחרי עלייתו של היטלר למשרת הקנצלר, סופרים גרמנים שלא היו נאצים מוצהרים התחלקו במהרה לשני מחנות – אלה שסברו שאין זה מוסרי להישאר בגרמניה ואלה שחשו שהאסטרטגיה הטובה ביותר היא להישאר במקומם, לסגת מן העולם במידת האפשר ולהמתין לקריסת המשטר, הגישה האחרונה נודעה בשם "הגירה פנימית", והייתה הנתיב שבו בחר פאלאדה..."

בסופו של דבר, הפך פאלאדה לדמות שנויה במחלוקת בספרות הגרמנית. היו שסלדו ממנו כיון שלא התייצב אל מול הנאצים בעוד שאחרים הגנו עליו כמי שלא בחר בנתיב הגלות הבטוח יותר... פאלאדה נאלץ להכפיף את כתיבתו יותר ויותר לדרישות המדינה הנאצית. הוא תרגם עבור הוצאת רובולט, בין היתר, את ספרו של קלארנס דיי "החיים עם אבא", שהיה אז פופולרי מאד בארה"ב, וחיבר יצירות בלתי מזיקות שקיווה שלא ירגיזו את הנאצים, ובהן קובץ סיפורי ילדים...

הקריירה שלו זכתה לפריחה קצרה עם פרסומו ב-1937 של ספרו "זאב בין זאבים", אשר אנשי המפלגה פרשו כמתקפה ראויה על עולם וימאר הישן, ושגבלס עצמו תאר כ"ספר מעולה". ואף על פי כן, פאלאדה ויתר עוד ועוד, ובסופו של דבר איפשר לגבלס להכתוב לו את סיום ספרו הבא "גוסטב איש הברזל" אשר תאר את מצוקות החיים אחרי מלחמת העולם הקודמת. פאלאדה ראה בכך ויתור מחושב. "אני לא אוהב מחוות גדולות" כתב, "להישחט מול כס הרודן בלי שום טעם, באופן שלא יביא תועלת לאיש ורק יפגע בילדיי-- אין זו דרכי". ..

...סופרים אחרים שגלו מגרמניה, התבוננו בבוז בפאלאדה ובשאר מהגרי הפנים שנכנעו לטעמי הממשלה ולתביעותיה. תומס מאן, שחי מחוץ לגרמניה במשך כל שנות שלטונו של היטלר, כתב עליהם ברבות הימים את הדברים הבאים: "אולי זו אמונה טפלה, אבל לטעמי, כל ספר שאפשר היה להדפיסו בגרמניה בין השנים 1933-1945 הוא פחות מחסר ערך, ואינו דבר שמישהו היה רוצה לגעת בו. צחנת הדם והחרפה דבקה בהם. צריך לגרוס את כולם".

מתוך ספרו של אריק לארסון "בגן חיות הטרף" בהוצאת בבל, 2015, בתרגום ניב פרקש, מתוך הפרק "מפלטו של סופר"

אחוזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Nirrod 052-4800620

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז
באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:

1-800-33-33-70

אחוזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

רשת תיירות הפנאי הבריטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il

על ההישארות בגרמניה

"...אך מה בקשר להנס פאלאדה? האם ניסה לעמוד ב"התנגדות רוחנית" כנגד האידאולוגיה ההרסנית השלטת? אין ספק שברומן דוגמת "זאב בין זאבים" העניק לקורא אמנות סיפור שלא הסתגלה בשום פנים לפולחני הניצחון סרי הטעם של הספרות המפלגתית. אין כל ספק באשר לסלדתו מהיענות לציפיות של המשטר, ובכל זאת, הוא חושף את עצמו לגינוי, בשל הסכמתו לשנות את הסיום של "גוסטב איש הברזל" עפ"י דרישתו של גבלס. ובכלל, פאלאדה היה בקשר קרוב יותר עם מינסטריון התעמולה של גבלס משהיה רצוי לו...

פאלאדה טועה בהערכת המצב הפוליטי ובהערכת תפקידו ומשמיץ את המהגרים. הוא מעדיף "להיכחד עם בני העם המבורכים האומללים האלה" מאשר "ליהנות מאושר מזויף בניכר". הוא מתגונן נגד הביקורת מבחוץ באמצעות התקפות גסות. אלה הם הטיעונים של "ההגירה הפנימית". התזה על המשמעות הייחודית ועל האחריות של האמנים כלפי הארץ למודת הסבל מופיעה גם ביומנו של וילהלם פורטוונגלר שבו נאמר ב-1945: "כאן, יותר מאשר בכל מקום אחר יכולתי לפעול למען השלום ולמען אמנויות העולם". אצל פאלאדה אנו קוראים: "... לא הכל נעשה עמום ואווילי, ...היינו מלח הארץ". משפט גאה, משפט מטופש. בדומה לפורטוונגלר שר גם פאלאדה שיר תהילה למורשתה התרבותית של גרמניה, לאותו עם שמתוכו יצאו גיתה ובטהובן: "אני אוהב את העם הזה, שהעניק לעולם צלילים אלמותיים". בנחרצות דוחה פאלאדה את דרישת המהגרים להתנגדות פעילה: הוא מסרב להיענות "לעידוד להתאבדות שהשמיעו אלה שהגרו". גם כאן הוא משתמש בטיעוניהם של "הנשאים במולדת". פרנק תיס (שטבע את את המושג "הגירה פנימית" כבר ב-1933) קבע ב-1945 שהרבה יותר קשה לחוות את ה"טרגדיה הגרמנית" בתוך גרמניה מאשר לפרש אותה מתוך "תאי התיאטרון ומושביו האולמות בארצות חוץ"...

יחסו ליהודים

"...כאשר האנטישמיות נהפכת לנוהג פוליטי והיהודים מופלים, מושפלים ונרדפים..." מזכיר פאלאדה – המגדיר את עצמו כפילושמי – תצפיות אחדות שמעוררות בו "תדהמה". הוא מגלה ש"גישתם של היהודים לכסף שונה מהגישה שלנו!". פאלאדה נסחף להערות אנטישמיות, הוא מציין – ובהחלט אפשר להשוות זאת לקריקטורה של ה"שטירמר" – את מבנה הפנים "היהודי" הייחודי, מדבר על "יהודי קטן, מנוון". ואז הוא כותב על "החוש העמוק לאיכות שיהודים רבים ניחנו בו", על כשרונם לאירוניה עצמית, בה הם מצטיינים, ויוצא בחריפות נגד התעמולה האנטישמית של המשטר הנאצי ה"מבחילה" לדעתו, ועם זאת משפיעה על הטיעון הפרטי שלו. ה"א-פוליטי" נעשה פוליטי בלי שהבחין בכך. כשהוא מקבל על עצמו בשנת 1941, בניגוד לרצונו, את המשימה המוטלת עליו ע"י מיניסטריון התעמולה, הוא עושה זאת בהנחה המפוקפקת שאם יכתוב אותה בכלל יהיה זה "רומן אנטישמי לא-אנטישמי". הוא אינו מסתיר את הבוז שהוא רוחש לנאצים. מתוך סלידה ושנאה הולכת וגוברת הוא תוקף את שפלותם ואת חוסר האנושיות שלהם, מכנה אותם "ברוטליים", "פרימיטיביים", "תליינים", זהו "גנגסטריזם שעלה לגדולה".

את התחיה הרגשית שלו, ש"באמת לא היה לה כל קשר לפוליטיקה", הוא מבטא, בתיאורו את "פרצוף איש האס.אה. הטיפוסי", עם "הצוואר האופייני הזה בעל ששה, שבעה קפלי שומן"...

...לאחר שיקול מעמיק יותר פאלאדה חוזר בו מהקביעה באשר ליחסם "השונה" של היהודים לכסף ומסביר שזה היה "רושם ראשון" בלבד. בגירסה המורחבת הוא מכיר בכך שעוצמתה של התעמולה הנאצית השפיעה אפילו על האנטי נאצים המושבעים. מה שנוסח בשנת 1944 כהאשמה, כלומר "שהיהודים לבדם הקימו את המחיצה הזאת בינם לבין עמים אחרים", מפנה את מקומו להשקפה שהיהודים מתלכדים בשעת סכנה ובצדק. ככלות הכל 95% מהגרמנים בחרו בפיזור ותמכו במדיניותו – "ומדוע צריכים היהודים, המצויים כל העת בסכנת חיים, להאמין שאנחנו משתייכים דווקא לאותם 5% של אומרי ה'לאו'?" הריכוך והבדיקה המחודשת של פליטות הקולמוס האנטישמיות, שבאו בשלב מאוחר יותר, נבעו בוודאי גם מהידעות החדשות על מימדיה המחרדים של השואה. הדיווחים ממחנות הריכוז וההשמדה שהגיעו לידיעת הציבור הציגו לעיני כל את הזוועות של הרדיפות ואת המפלצתיות של הפשעים במלא היקפם..."

מתוך אחרית דבר לספרו של פאלאדה "בארצי הזה לי", מאת ג'ני ויליאמס וסבינה לנגה, הוצאת פן, 2012
בתרגום יוסיפיה סימון

חתוך הספרים

"בארצי הזרה לי"

"...עוד בימי כיבוש צ'כוסלובקיה הוצע לי להימלט מהמלחמה המאיימת ולנסוע למדינה קרובה יחד עם בני משפחתי, למקום שבו מצפים לי חיים של ביתיות נעימה, תנאי עבודה הכי טובים, ובו אוכל להתאזרח מיד. ושוב, חרף כל חוויותי השליליות מאז 1933, אמרתי 'לא'; שוב, אף על פי שהוגבלתי ביצירתי, נתקלתי באיבה מתמדת, זכיתי ליחס של אזרח מסוג ב', ואויימתי על ידי צלה של מלחמה בלתי נמנעת, אמרתי 'לא', העדפתי להפקיר את עצמי, את אשתי וילדי לכל הסכנות, על פני עזיבת המולדת, משום שאני גרמני. אפילו היום אני אומר זאת בגאווה ובעצב – אני אוהב את גרמניה, אינני רוצה לחיות ולעבוד בשום מקום אחר בעולם, אלא רק בגרמניה. כנראה לא הייתי מסוגל לכך בשום מקום אחר בעולם. איזה מין גרמני הייתי לו הסתלקתי מכאן בשעות של מצוקה והשפלה ונמלטתי אל החיים הקלים? כן, אני אוהב את העם הזה, שהעניק לעולם צלילים אלמותיים, ועוד ימשיך להעניקם. כאן מושרים שירים כפי שלא שרים בשום ארץ בעולם, כאן בגרמניה נשמעים צלילים שלא יישמעו שוב אם העם הזה ייכחד! כל כך נאמן, כל כך סבלני, כל כך יציב הוא העם הזה – וכל כך קל נוח להתפתות! מפני שהוא כל כך מאמין – הוא מאמין לכל נוכל..."

(3 באוקטובר, 1944)... "הר פאלאדה היקר, הרי ידוע לך שיום המפלגה של הרייך עומד בפתח, והיחידה שלנו ענייה, למעשה חסר לה הכול לקראת המצעד לנירנברג. אתה מעניק לרבים, אנא, גלה נדיבות גם הפעם והענק מתנה גם לפלוגת ה- אס.אח. שלי, וכך לעולם לא ייכחו אותך ב- אס.אח. שלי." נדמה היה לי שבמילים האחרונות, אף על פי שנאמרו בחביבות רבה, היתה טמונה משמעות כפולה. לא נקטתי דרך של סירוב וגם לא של התמקחות, לא שאלתי שום שאלה; פשוט כתבתי המחאה על סך חמש מאות מארק. הוא לא נראה מרוצה לגמרי, אבל לקח את מה שנתתי. "בכסף הזה נקנה תרמילי גב" אמר. הם הלכו. לא ראיתי אותם יותר, מעולם לא שמעתי עליהם שוב. אני מקווה שקנו תרמילי גב בחמש מאות המארק. כעבור זמן קצר ניסה מנהל הפלוגה המקומי להתאבד..."

"השתיין"

"...המבט מנסה לחדור אל יסוד הגבריות שלי, כאילו ברצונו לגלות מה אני שווה כגבר. חשתי אותו בגופי, מען עלבון מתוק וכואב, כאילו הפשיטו אותי עיניים אלה והשאירו אותי עירום. ("השתיין", עמ' 23)

...הושטתי יד אל הבקבוק ושבתי ומזגתי לעצמי. ברגע זה כבר היה לי ברור כי אני שיכור לחלוטין וכי אסור לי להמשיך ולשתות. עם זאת, הדחף להמשיך לשתות היה חזק יותר. רשת הקורים הססגונית במוחי פיתתה אותי, יערות אפלים בפנימיותי... גירו אותי, קול קרא אלי חרישית ממרחקים, לא ידעתי מה, על כל פנים היה זה פיתוי...

"...אני לא יודע אם אבוא הנה לעתים קרובות," מיהרתי לומר. "אני לא יכול לסבול אותך, אני שונא אותך ואף על פי כן שבתי אלייך הערב. היום בבוקר שתיתי את השנאפס הראשון בחיי, את מזגת לי אותו, יחד איתו התגנבת אל תוך דמי, את הרעלת אותי! את כמו רוחו של השנאפס, מרחפת, משכרת, מושחתת..."

OYSTER PERPETUAL DATEJUST II

ROLEX

euro-asia
— since 1947 —

ארו-אסיה יבואנים כלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, טל. 03-6857520 - WATCH SHOW - אבן גבירול 36 ת"א, 03-9685222 - WATCH SHOW - ירושלים אלרוב, שדרות ממילא 02-5663432
WATCH SHOW - אילת, שד' לה-בנלבארד מלון רויאל גרדן 08-6337002 - WATCH SHOW - אחוזה 88 רעננה 09-7463046 | www.euro-asia.co.il

שחר פנקס (מחזה)

מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר שני בבימוי, הפקולטה לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "תזוזה" – כתיבה ובימוי (תיאטרון האוניברסיטה), "איש לכת" – כתיבה ובימוי משותף עם שיר גולדברג ומשה פרלשטיין (פסטיבל עכו), "פרסאוס ומדוזה" (המשכן לאמנויות חיפה), "בשר – גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה" עפ"י ש"י עגנון, "האדרת" עפ"י גוגול, "כנרת כנרת" (עריכה, ת. החאן), "אדם לא מת סתם" עפ"י סיפורי דבורה בארון (זוכת פרס התיאטרון הישראלי למחזה 2014), "המאהב" עפ"י א.ב. יהושע, "אבא גוריו" עפ"י אונורה דה בלזאק, "סיפור פשוט" עפ"י ש"י עגנון (ת. הבימה). בין עבודותיה כדרמטורגית: "פסטיבל צו קריאה" למחזאות מקורית (תיאטרון צוותא). "אם יש גן עדן", "ארץ חדשה", "השבועה" (כתיבה עם שי פיטובסקי, קבוצת צעירי הבימה), "אורסטס ואלקטרה – משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "שרי המלחמה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא" עפ"י ספרו של דר' אילדין אבו אלעייש, "הקמצן" (ת. הבימה). זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה עם שיר גולדברג (2014).

אילן רון (בימוי)

מנהלו האמנותי של תיאטרון הבימה (2004 – 2016). מנהלה האמנותי של קבוצת צעירי הבימה (1996–2004). מנהלו האמנותי של תיאטרון הקאמרי (1984–1992). מנהלו האמנותי של תיאטרון החאן (1975–1982). שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון "צוותא" (1977). בנובמבר 2011 נבחר לנשיא "איחוד תיאטראות אירופה" (UTE) וב-2013 נבחר לקדנציה נוספת. בין עבודותיו: "עקומים", "מחכים לגודו" (ת. חיפה, על עבודה זו נבחר ע"י אוניברסיטת משיגן לאחד הבימאים הבולטים בשנות ה-80). בת. בית ליסין: "מותו של אנרכיסט", "חשמלית ושמה תשוקה". בת. הקאמרי: "טוב" (הצגת השנה ובימאי השנה בעיתון "מעריב"), "קסטנר" (פרס מסקין למחזה המקורי), "מיכאל קולהאס", "אמא קוראז", "גם הוא באצילים", "נורה", "חפץ", "הבכיינים". בת. הבימה: "החיל האמיץ שווייץ", "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "הקומיקאים", "כתר בראש", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מלחמה", "הלהקה", "אנה קרנינה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "אוגוסט: מחוז אוסיג", "הסוחר מוונציה" (ההצגה הוזמנה לייצג את ישראל בפסטיבל שייקספיר הבינלאומי בתיאטרון "הגלוב" בלונדון, במאי 2012), "הקמצן", "חשמלית ושמה תשוקה", "יהוא" (נבחרה להצגת השנה בפרסי התיאטרון 2015), "יחסים מסוכנים". זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא, פרס רוזנבלום. ביים את "קסטנר" בת' העירוני של הילברון, גרמניה (1988), ההצגה "מיכאל קולהאס" השתתפה בפסטיבלים בינלאומיים באדינבורג וורשה (1987/8), בסיבוב הופעות בגרמניה (1988) וברוסיה (1990). ביים את "גם הוא באצילים" בתיאטרון "מאלי" במוסקבה (1990). ההצגה "מחכים לגודו" השתתפה בפסטיבל מנצ'סטר (1994), "מעגל הגיר הקווקז" בפסטיבל בינלאומי לתיאטרון גרמני (2000), "מלחמה" בתיאטרון "סטאבילה", טורינו, בתיאטרון "קאטונה", בודפשט, בתיאטרון "בולאנדרה", בוקרשט (אפריל 2007), "ב' תיאטרו דואה פארמה" (2008), "אנה קארנינה" בבוקרשט (2008), "מסילה לדמשק" במוסקבה (2012), "הסוחר מוונציה" במדריד (2013), "הסוחר מוונציה" בקלז' (2014), "הקמצן" בבייג'ין (2016). לאחרונה ביים בברלין את "אוגוסט: מחוז אוסיג".

ניב סנור (עיצוב תפאורה)

בוגר החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיו: "יחסים מסוכנים", "עשר דקות מהבית", "יהוא", "אלוהים מחכה בתחנה", "השבועה", "לא אשנא" (ת. הבימה). "חוות החיות" (ת. גשר). "הפרדס", "אמא שלו", "אהבה זה לא הכל" (ת. בית ליסין). "בוגד" (ת. באר שבע). "הרפתקאות חמור שכולו תכלת" (פסטיבל הצגות ילדים, חיפה). "חליל הקסם", "סינדרלה" (האופרה הישראלית). "נישואי פיגארו" (סימפוניטה באר שבע). "המשתה", "הזמרת הקרחת", "הרמאי" (אופרה קאמרה), "רחמיו של טיטוס" (התזמורת הקאמרית הקיבוצית).

אולה שבצוב (עיצוב תלבושות)

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב במגמה לעיצוב במה. בין עבודותיה: תלבושות: "סיפור הפרברים" (ת. הקאמרי), "יחסים מסוכנים" (ת. הבימה), "קן הקוקיה", "החולה המדומה" (ת. באר שבע). "חלום של לילה בלב קיץ", "אביב מתעורר", "משחק ילדים", "מנדרגולה", "מימונה", "הקוסם מארץ עוץ", "מקסי ואני", "33 ווריאציות", "הפרדס", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "פינוקיו", "המוגבלים", "חתולה על גג פח לוהט" (ת. בית ליסין). "יונה ונער" (ת. גשר). "סיראנו דה ברז'ראק", "אופרה בגרוש" (ת. הקאמרי). "מאדאם באטרפליי" (הבלט הישראלי). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "היי יפה" (צוותא). "ריקוד משפחתי", "הקסם של אורנה", "פרח הלב של ריקדינא" (ת. אורנה פורת לילדים ולנוער). "ססגוניה", "וגר זאב עם כבש", "הנס" (ת. ארצי לנוער). "ארץ הגרביים האבודים", "סוד הגן הנעלם" (ת. הקיבוץ). "שוליית הקוסם" (ת. מופע). "הזמיר של קיסר סין" (ת. גושן). "מסע בין הקלעים" (ת. ירושלים). "רומיאו ויוליה", "אנטיגונה" (ת. האוניברסיטה). תפאורה ותלבושות: "אגף 6" (ת. הסמטה). "תל-אביב שלי", "נגן לי אגדה" (ת. אורנה פורת לילדים ולנוער), "משחזר הסכינים הסיני" (בית ספר למשחק ב"ש). מיצגים: "אובאים", "נלך לרקוד" (פסטיבל עכו). זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2004-2001. זוכת פרס "קיפוד הזהב" 2007 על עיצוב תלבושות ("היי יפה"). זוכת שני פרסי התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות: "חלום של לילה בלב קיץ" (2009), "מנדרגולה" (2011).

מירי לור (תנועה ועריכה מוזיקלית)

כוראוגרפית, בימאית ועורכת מוזיקלית. בוגרת מצטיינת של המסלול לתיאטרון מחול ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בוגרת תואר שני בתכנית הבינתחומית לאמנויות באוניברסיטת תל אביב, 2015. בין עבודותיה כבימאית: "25" (בשיתוף עם מאור זגורי, זוכת פרס ההצגה המצטיינת וציון לשבח על בימוי בפסטיבל עכו, 2010), יצירת תיאטרון-המחול DISTANZ (צוותא), יצירת תיאטרון-המחול "פולאריויד" (סמינר הקיבוצים). היצירה הוצגה בתיאטרון "הבימה", תיאטרון "תמונע" והוזמנה לפסטיבל תיאטרון בינ"ל. בין עבודותיה ככוראוגרפית וכעורכת מוזיקלית: בת. הבימה: "אשה בורחת מבשורה" (בשיתוף ת. הקאמרי) "יחסים מסוכנים", "המלט", "יהוא", "חשמלית ושמה תשוקה", "הכיתה שלנו" (בשיתוף ת. הקאמרי, זוכת פרס התיאטרון לתנועה לשנת 2014), "הסוחר מוונציה", "נתתי לה חיי", "מישהו ימות בסוף". בת. הקאמרי: "מקבת". בת. תמונע: "אבסינטי", "המחברת הגדולה". בת. צוותא: "בתולים", "הרדופים" (זוכת פרס "קיפוד הזהב", 2013 על עיצוב התנועה), "הומאז'". בפסטיבל ישראל בדימונה: "שלג ויער". בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "לשמור על הכדור". מעצבת את פסקול סדרת הטלוויזיה "זגורי אימפריה". מורה לבימוי בביה"ס לאמנויות הבמה של "סמינר הקיבוצים".

דיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון. בין עבודותיו: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה בפסטיבל חיפה 2003, 2009), "אישה בחולות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), "נשים זרות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה ב"קיפוד הזהב" 2007). "החוטם", "כוכב יאיר", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "יהוא", "עשר דקות מהבית", "יחסים מסוכנים", "קוריוולנוס", "סיפור פשוט" (ת. הבימה). "הקסם של אורנה" (ת. אורנה פורת, זוכה פרס תאורן הצגות הילדים), אופרה - "דידו ואניאס", "היובל", "פונדק הרוחות", "אפולו ודפנה" (אופרה קאמרה), "ערבה" (ת. נוצר, זוכה פרס התאורה ב"קיפוד הזהב" 2012), "המכשפה בבית ממול" (ת. המדיטק, זוכה פרס התאורה בפסטיבל חיפה 2012), "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש" (ת. בית לסין), "מישהו למות בשבילי", "בומרג", "זוג פתוח" (ת. חיפה). "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות" (ת. גשר), "הכל בגן", "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "הצעה מגונה", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'", "הרולד ומוד", "גרין מייל" (ת. באר שבע).

נורמן ציסא (אוטו קוונגל)

בוגר בית ספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית-צבי", 1992. בין תפקידיו בתיאטרון: בת. הבימה: "משפחה עליזה". בת. באר שבע: "המתחזה", "סיד", "חלום ליל קיץ". בת. הערבי אלמידאן, חיפה: "מותו של אנרכיסט", "ירח רחץ פניך". בת. יפו: "היתומים של יפו", "געגועים". בת. הקאמרי: "רצח", "השיבה לחיפה". בת. חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "החתונה האחרונה", "המלט", "רומיאו ויוליה", "אימפרו", "נירנברג", "נשף מסיכות", "יתוש בראש", "אמנות המשחק", "מאדליין", "משפחת ישראל", "אב הבית", "המכוער", "הדודה של מנש", "מי דואג לילד", "אמנות", "גזע", "גיבור הלווי". בתיאטרונטו: "ערבים וקדים" (ציון לשבח, 2005). בקולנוע: "שחקנים", "הכלה הסורית", "אחותי היפה", "מלחמת 90 הדקות", "באומשלאגר", "ערבים וקדים". בטלוויזיה: "החולמים", "ג'וסן אל - זייתון" (ערוץ הילדים), "לה פמיליה", "מטומטמת". כיכב בסדרת הטלוויזיה עטורת הפרסים "עבודה ערבית" בדמות "אמג'ד" במהלך ארבע עונות. זוכה פרס השחקן המצטיין בתיאטרון חיפה לשנת 2002, זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשחקן משנה בהצגה "אמנות" (ת. חיפה). איש השנה בתרבות של חיפה והקריות לשנת 2012. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר בסדרה הקומית לשנת 2012 ("עבודה ערבית"). זוכה פרס שחקן המשנה הטוב ביותר בסרט "מלחמת ה-90 דקות", 2015. בין עבודותיו כבמאי ויוצר תיאטרון: "אח אח בום טראח" (פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, 2003, ההצגה ייצגה את ישראל בפסטיבלים רבים בעולם), "רעולים" (ת. אל-סראייא), "רובין הוד" (ת. חיפה), "טולי בלבולי", "המסכה" (במסגרת פסטיבל מחזאות ערבית), "פשוטה" (זוכת פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו, 2007), "אלף לילה ולילה" (תיאטרון ערבי עברי בשיתוף ת. הבימה), "גלגולי גלגמש" (הצגת הילדים הזוכה בפסטיבל חיפה, 2009), "החופש לזוז" (זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים בחיפה, 2011), "עיניים" (קולאז' בעקבות שיריו של מחמוד דרוויש, תאטרון יפו בשיתוף תאטרון אלמינא), "אגדות בסמטאות" (פסטיבל יפו). בת. אלמינא: "העששית הקטנה", "שו.שוז", "האוצר", "להציל את אנדרומדה", "צעצוע בריבוע" (תיאטרון בובות ושחקנית). זוכה פרס הבימוי על הצגת הילדים "אח אח בום טראח", פרס במאי השנה במגזר הערבי לשנת 2006 על בימוי "רעולים", פרס בימוי ההצגה "פשוטה", פרס בימוי ההצגה "גלגולי גלגמש" ופרס בימוי ההצגה "החופש לזוז". יזם וניהל אמנותית במשך שלוש שנים את פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון יפו. היה המנהל האמנותי של פסטיבל הצגות ילדים בפסטיבל חיפה, 2013. לאחרונה יזם את הקמתו של תיאטרון "אלמינא" - בית ליוצר בנמל יפו, תיאטרון רב תרבותי המקרב לבבות ומאפשר דיאלוג בין יהודים לערבים דרך עשייה תיאטרונית ויצירה.

אסנת פישמן (אנה קוונגל)

בוגרת בית-צבי, 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה: בת. הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "חתונה מושלמת" (ג'ודי), "החותנת" (מיקה), משוגעת" (טומי), "החגיגה" (הלן), "השחקן" (ארקדינה), "מונוגמיה" (מיקי), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "אם הבית" (בקי), "המאהב" (אסיה), "חיזור גורלי" (אלכס פורסט), "יחסים מסוכנים" (המרקיזה דה מרטיני). בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), דוניה רוסיטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת, 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת, 2015.

תומר שרון (קוסיסר אשריך)

בין תפקידיו בתיאטרון: בת. הבימה: "נעצר בחצות" (לורד קליפורד אלן), "פתאום הגיע סתיו" (כריס), "עת דודים" (פיקלמן), "ליזיסטרה", "רעל ותחרה" (מורטימר ברוסטר), "הסוחר מוונציה" (לנצלוט גובו), "כמעט נורמלי" (דר' מאדן/דר' פיין), "מוריס שימל" (אלכסנדר דוך), "נפגעי חרדה", "פוסט טראומה", "לוקאס הפחדן", ללכת עד הסוף". בת. הקאמרי: "הכבש השישה עשר", "ענבי זעם", "חלום ליל קיץ", "הרטיטי את ליבי". בת. בית ליסין: "סקאפינו". בת. הרצליה: "להגיד מותר הכל", "אהבה וזעם". בפסטיבל עכו: "אופרת היהודים", "הזירה". בהצגות הפרינג': "הסיאנס של רומיאו" (פרס ראשון בפסטיבל וונקובר), "קין והבל". בטלוויזיה: "עניין של זמן", "חצויה", "פלטפוס", "זהו זה", "של מי השורה הזאת?", "המצב", "משחק מכור", "החרצופים", "עד כאן", "החיים על פי איג", "הלילה עם ליאור שליין", "טוב שבאת", "שירותי חדרים", "פרשת השבוע", "דני הוליווד", "נופליות על הגלילים". בקולנוע: "מר באום", "צומות וולקן" (מועמד לפרס אופיר), "מרס טורקי", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "ידיים קשורות". דיבב אינספור סרטי וסדרות אנימציה ופרסומות. מופעי בידור: "האגף הסגור", "פעמיים תומר" (עם תומר יוסף), "פליטי פלטפוס", "פרוביזורי". מופעים מוזיקליים: "souled out". אלבומו הראשון "בלוזר" יצא ב-2005. לאחרונה יצא אלבומו השני "שירים לבלאנש". בין המנחים הקבועים בתכנית "המילה האחרונה" המשודרת ב"גלי צה"ל".

צמי סמורצ'יק (אנו קלוגה)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 1995. בין עבודותיו בתיאטרון: בת. הבימה: "נודניק", "רומנטיקה", "מבקר המדינה 2005", "מוריס שימל" (בשיתוף ת. חיפה), "ליזיסטרטה", "החייל האמין שוויק", "פאניקה" (רודני), "ז'קו". בת. חיפה: "שמו הולך לפניו", "כולם היו בני". בת. הקאמרי: "דבר מצחקי קרה". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הנסיך ככה". בת. הסמטה: "צ'יקו ומיקו" (כתיבה ומשחק). בפרינג': "הקרפדים", "פלפל אל חפלה", "סמורצ'יק" (הצגת יחיד פרי עטו). בטלוויזיה: "משפחת יום הולדת", "סברי מרנן", "עד כאן", "פאפאדיז", "בלי גרביים", "האיגלו של טרלה", "אהבה זה כואב", "מה שלמה", "פלורנטינו". בקולנוע: "הכידון", "מחכים לסורוקין", "מבצע סבתא", "סימה וקנין מכשפה", "פתיחה 1812", "סטאר-טפ", "מלך הג'ונגל", "שושנה חלוץ מרכזי". ב - 2005 יצא ספרו "איפה אתה" בהוצאת "מוזה". כתב תסריט לסרט הדוקומנטרי "מלך הג'ונגל" ולסרטונים בערוץ "אגו".

פיני קדרון (אמיל בורקהאוזן)

בוגר בית צבי 1996. בין תפקידיו: בת. הבימה: "חשמלית" ו"שמה תשוקה" (מיטש), "גבירתי הנאוזה" (אלפרד דוליטל), "רעל ותחרה" (ד"ר אינשטיין), "נתתי לה חיי" (מספר, איז'ו), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (צ'ארלס הקטן), "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (יורם, סופר המלך/אשר), "החותנת" (עמי), "מבקר המדינה" (נחמן טוש, ציון, בעל המלון), "ללכת עד הסוף" (דייב), "בגדי המלך" (בובו פורטונה), "המכשפה" (גרשווין/קצב/מטיל סכינים), "תמרה" (פקיד קבלה/ארז/נהג מונית), "הנאהבים והנעימים" (שמואל/איסר/פייביש), "נודניק" (וולף), "נתתי לה חיי", "רעל ותחרה" (דר' אינשטיין). בת. בית ליסין: "שיחות עם אבי" (בלו), "פילומנה" (עו"ד נוצ'לה), "הרולד ומוד" (מפקח ברנרד), "סתיו ימיו" (לזר), "ספר הג'ונגל" (רטי הפיל), "התאומים מוונציה" (טיבורצ'י). בטלוויזיה: "משפחה לא בוחרים", "פולישוק", "החיים זה לא הכל", "פרודים". בקולנוע: "רק כלבים רצים חופשי" (יונס).

רינת מטטוב (אווה קלוגה)

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של ניסן נתיב. בין תפקידיה: בת. הבימה: "המחלוקת" (אגלה), "משוגעת" (יאנה), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (ג'ונה), "לרקוד ולעוף" (אלה), "הסוחר מוונציה" (נריסה), "אם הבית (אתי), "הקמצן" (אליז), "אשה בורחת מבשורה" (אבתיסאם/אחות רוסיה/נגנית תוף). בבית ציוני אמריקה: "שנה טובה לחקלאים בצפון". באנסמבל עיתים: "כישוף". בת. תמונע: "רומיאו ויוליה" (יוליה). בטלוויזיה: "מישהו לרוץ איתו" (שלי), "מסכים" (אוזי), "תמרות עשן" (מעייין), "האלופה" (ענבל), "בלו נטלי" (דנה). בקולנוע: "ביקור התזמורת" (יולה), "עדות" (הכלה). זוכת פרס התיאטרון לשחקנית המבטיחה לשנת 2009, פרס שחקנית המשנה בפרסי התיאטרון לילדים ונוער על תפקידה בהצגה "ילדה טובה" של תיאטרון "השעה". זוכת פרס השחקנית המצטיינת בפסטיבל חיפה להצגות ילדים על תפקידה בהצגה "התשמע קולי" של תיאטרון "השעה".

אורי הוכמן (אוברגרופנפיהרר פראל)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל. בין תפקידיו: בת. הבימה: "המוות יושב לידי" (המספר), "כתר בראש" (אדוניה), "הקומיקאים" (בן קלארק), "רומנטיקה" (הסניגור), "אנה קרנינה" (סטיבה), "אלינג" (של ביארן), "אוגוסט: מחוז אוסיג" (ביל), "ארוחה עם אידיט" (רופא/שבאל/חוקר מס), "פוסט טראומה", "מוריס שימל" (עמוס פופ), "הסוחר מוונציה" (גובו הזקן/הדוכס/תובל), "לזיסטרטה", "החייל האמין שווייק" (כומר), "חיזור גורלי" (ג'ימי), "ז'קו" (המנהל אבירם גאון, פועל במפעל, מלאך, מוביל), "קורילנוס" (מנניס). בת. הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "דבר מצחיק קרה" (הרו), "שיינדלה" (יוסל), "פעורי פה" (הסריס), "אדון וולף" (זאבי), "קרום" (ברטולדו). בת. גשר: "הנהר" (ואסילי דאניליץ'). בת. חיה: "אירמה לה דוס" (רובר לה דאם). בת. החאן: "אנה גלקתיה" (אסיר), "הנסיכה איבון" (הנסיך פיליפ), "מילה של אהבה" (אחמד), "מלחמה על הבית", "בגידה". בתיאטרונטו: "געגועי לקסינג'ר". הצגות בידור: "אני עם אשתך גמרת",

"פלפל אל חאפלה". בטלוויזיה: "תמרות עשן" (אשד מוקד), "ניו יורק" (דוד גושן), "שטיסל" (הרב פוקס), "גאליס" (טיראן), "לתפוס את השמיים" (קובי), "על קצות האצבעות" (מיכה), "טייקאווי" (רונן), "תיק סגור" (צ'יקו), "אמא ו' (החוקר), "צימרים" (קובי) החצר" (הרב שלוסר), "מיכאלה" (דניאל), "מה אתה סח" (עוזי), "הכל דבש" (הבמאי), "בית ספר" (דודו), "פרנקו וספקטור" (אבישי), "סימני שאלה" (עקיבא), "בית המשאלות" (ד"ר הוכשטר), "הבורר" (מוטי קורץ), "עממיות" (דני רהב), "ג'וני ואבירי הגליל" (נושי), "הקלמרים" (יואש), "אשתו של גיורא" (גיורא), "השוטר הטוב" (ג'קי הכירופרקט), "חברות" (צלילי חיבוקי), "מריו" (קובי השכן), "ג'ינג'י" (פרופסור מקס), "בלתי הפיך" (ד"ר לידר), "נפלת חזק" (שרון אשר), "עקרון ההחלפה" (מ'פ אבולעפיה), "הפוליאקובים" (בתפקיד עצמו), "מטומטמת" (חג'י). בקולנוע: "באמצע הסרט" (אשר), "הפיתוי" (שאלו), "קצוות פרומים" (סשה), "רוק בקסבה" (סרן עוזי), "מחכים לסורוקין" (סורוקין), "ההיא שחוזרת הביתה" (דודו השכן), "בננות" (יו"ר רשות השידור), "ז'טם מון אמור" (גדי), "הנוער" (מיקי), "דץ הבלץ" (אבא גנבני), "ארבע על ארבע" (דובי), "הבן דוד" (צחי). בימוי: בצוותא: "הקרפדים" (פרס הפרינג), "סמולצ'יק", "שטיות", "פקידים", "ראיון עבודה" (פרס ראשון בפסטיבל תיאטרון קצר). בת. הסימטה: "צ'יקו ומיקו" (זוכת פרס "קיפוד הזהב", 2016). בפסטיבל עכו, 2006: "הזירה" (ציון לשבח). "תיאטרונטו" 2006: "עד אפס מקום" (ציון לשבח). פסטיבל הצגות ילדים בחיפה, 2006: "סברס" (מקום ראשון). זוכה פרס רוזנבלום לשנת 1999.

שולמית אדר (פראו רוזנטל)

למדה בסטודיה של הבימה ועל מוריה נמנו: בנימין צמח, פאני לוביץ', ניסן נתיב, משה פלדנקרייז. לאחר הלימודים השתלבה בהצגות התיאטרון. היתה חברה בסטודיו שבהדרכת אמנון מסקין, לימים "בימת השחקנים". בין תפקידיה: בתיאטרון "וויט": "כיבר הזכוכית" (לורה), "ארץ רחוקה-חיי פרויד" (אליזבטה פון ריטר- על שני תפקידים אלה זכתה לפרס שחקנית השנה). בתיאטרון "האהל": "קורטוב של דבש" (ג'ו), "הפראית" (תרז). בתיאטרון "תילון": "הציפור הכחולה" (טילטיל), בתיאטרון הבימה: "קווארטט" (N ריה), "בוסמן ולנה" (לנה), "גולים" (ביאטריס). בתיאטרון א. דשא: פרנסואה ראש גזר" (האם). בתיאטרון הקטן: "נדנדה בשניים" (גיטל מוסקה). בתיאטרון החאן: "איולף הקטן" (אשת עכברוש), "הרוכבים אל הים" (מוריה). בתיאטרון הקאמרי: "אורזי מזוודות" (סבתא בובה), "שירה", "אחרי החגים" (האם), "אבא של החתן" (אחות האב). בתיאטרון בית ליסין: "נומה עמק" (נעמי). הצגות יחיד: "מראות ילדות", "ודמעה נגעה בדמעה", "אהבת משורר". בקולנוע הצרפתי: "מאדאם ז'אק בטיילת" (מאדאם ז'אק), "נסיעות" (רבקה). שני הסרטים זכו בפרס הסזאר, "מלכים ומלכה", "קירות תומכים". בקולנוע בארץ: "אהבתה האחרונה של לורה אדלר" (בקי), תרגום: "שלום לכל זה", "הדרך למכה" (מאת אתול פוגארד), סיפורים של קתרין מנספילד.

אלכס קרול (השחקן/ברונו-פרסיקה) חבר בתא ההתנגדות/קצין גסטפו/סניגור

אמן, שחקן ומוזיקאי. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכה מלגת חב' סנו-משפחת לנדסברג לשחקן מבטיח, 2014. בין תפקידיו: בת. הבימה: "קורילונס" (אופידיוס), "נעצר בחצות" (האנס ליטן), "אדיפוס- תיאור מקרה" (אדיפוס), "הכתה שלנו" (רישק, בשיתוף ת. הקאמרי), "אדם לא מת סתם" (יאשק לייב), "שרוליק" (ת. הקאמרי בשיתוף יורם לוינשטיין). בת. באר שבע: "הכל אודות חווה", "המערה של סלמנקה", "מומו" (ת. המדיטק), "הכבש ה- 16" (ת. ארצי לנוער), "דלתות" (ג'ים מוריסון, צוותא בשיתוף יורם לוינשטיין). בת. תמונע: "בוץ" (בתפקיד לוד). בחו"ל: פסטיבל התיאטרון של בלומנאו, ברזיל 2012: "דונה פלור נשואה לשניים" (ואדיניו, בימוי עירד רובינשטיין) OLIVE FESTIVAL. במילאנו, איטליה: מחזמר בהשתתפותו שאותו גם הלחין. ב- 2013 למד עם הבמאי הרוסי לב דודין ונבחר המורים של האקדמיה למשחק בסנט פטרסבורג. בטלוויזיה: "תאגד" (סדרה חדשה ב"ס" בתפקיד אלכס) "זגורי אימפריה" (עונה 11-2 בתפקיד אוטו), "יום האם" (מקעקע). בקולנוע: "קאפו בירושלים" (בבימויו של בני ברבש בתפקיד אנשל). מופיע ברחבי הארץ עם המופע "מי אני באמת" המורכב משירים מקוריים בעברית ובאנגלית אותם כתב והלחין.

בן יוסיפוביץ'

(שרדר/חבר בתא ההתנגדות/כומר)

גדל והתחנך ב"בימת הנוער העירונית" ברחובות. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאמנויות ע"ש תלמה ילין, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאמנויות הבמה "סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. בין תפקידיו: בת. הבימה: "קורילונס", "ז'קו". הצגות "סמינר הקיבוצים" המוצגות בהבימה: "המלט" (המלט), "נמר חברבורות" (פינק), "אהבתי הראשונה".

דוית גביש (אוטי/הטה הברלה)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה"ש ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה בת. הבימה: "מריוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרושה), "בית ברנדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפ), "מניין נשים" (חנה קשמן), "8 נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "אכזר ורחום", "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחקן" (פולינה), "כתם לידה" (רבקה), "מונוגמיה" (אליס/מלכת הלבבות), "שרי מלחמה" (רינה העיתונאית), "הזוג המזוה", "החותנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שווייץ" "החולה ההודי" (דליה), "אבא גוריו" (מאדאם ווקה/ אמו של ראסטיניאק), "גברית הנאווה" (גב' פירס), "יחסים מסוכנים" (מאדאם דה וולאנז). וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות), "היפהפה האדיש" (מונודרמה), "בוייטרה הגזלן" (תיאטרון הקאמרי), "אימפוטנציה" (פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסמטה), "הטיפול" (מרכז הפרינג'). זוכת פרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין, 2002.

מיכאל כורש (השופט פרום/הר מילק)

בוגר "בית צבי". בין תפקידיו: בת. הבימה: "הילד חולם" (המקנא בחיים), "גן ריקי" (גילי), "כריתת ראש" (הרופא), "אמדיאוס" (ונטיצ'לי), "ביקור הגברת הזקנה" (הכומר), "על החיים ועל המוות" (ביאליק), "מחול המוות" (קורט), "הבחורים בדלת ממול" (נורמן), "הבעל הנצחי" (פבלובסקי), "ההולכים בחושך" (המחכה), "קן הקוקיה" (צזוויק), "אכזר מכל המלך", "בשפל", "מעגל הגיר הקווקז", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "יומנה של אנה פרנק" (מר דיסל), "אוהבים את אופל", "מותו של סוכך" (צ'ארלי), "חתול רחוב" (פושון), "בגדי המלך" (סזארו), "נמר חברבורות" (עקיבא חיות), "רומנטיקה" (תובע), "אנטיגונה", "משוגעת", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "ביקור הגברת הזקנה" (קובי העיזור/הופבאואר), "מירל'ה אפרת" (נחומצ'ה), "הסוחר מוונציה", "אדיפוס – תיאור מקרה" (מילקוס/שליח שלישי), "נעצר בחצות" (פריץ ליטון). בת. באר שבע: "אביב מתעורר" (הנס רילוב), "אדונן של שתי משרתות" (פנטלון), בת. לילדים ולנוער: "פו הדב" (פו), "הלילה השנים עשר" (פסטה). בת. בית ליסין: "מלאכת החיים" (גונקל). בת. חיפה: "מי דואג לילד". בצוותא: "היריקה" (גיד). בת. הספריה: "עיין ערך אהבה" (וסרמן). בטלוויזיה: "זהו זה", "שכנים", "מבקר המדינה", "שלווה", "אשליה", "החצר", "פולישוק", "המדרשה". בקולנוע: "דיזנגוף 99", "אווטני פופול", "הקרב על הוועד", "סודות משפחה", "הערות שוליים", "אני ביאליק" (ביאליק), "מיתה טובה". חתן פרס קלצ'קין לשנת 1997.

לאה גלפנשטיין (טרודל באוקן)

בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצ'ה" (ביאטריצ'ה), "בתולים" (מיה), "התקלה" (פילא). בת. הבימה: "החוטם" (אף, שוער, נערת המפקח, ילד, פקיד), "מישהו ימות בסוף" (ניקו), "ביקור הגברת הזקנה" (אוטילי), "מסייה דה פורסוניאק", "פוסטראומה", "ארץ חדשה", "אדם לא מת סתם" (שפרה, הילד המת), "השבועה", "אלוהים מחכה בתחנה", "אבא גוריו" (דלפין, אגאתה), "יהוא" (קטורה), "יחסים מסוכנים" (ססיל וולאנז'). בת. המדיטק: "מותק" (מותק). בת. לילדים ולנוער: "הרפתקה בקרקס" (לני). ת. השעה: "האסופית" (אן שרלי), "הלב האמיץ של אירנה סנדלר" (אירנה סנדלר). זוכת פרס השחקנית המבטיחה מטעם תיאטרון "הבימה" ופרס השחקנית בפרסי הבמה לילדים ולנוער עבור תפקיד אן שרלי ב"האסופית". הייתה מועמדת לפרס שחקנית המשנה לשנת 2013 עבור תפקידה בהצגה "אדם לא מת סתם".

רותם קיין (עו"ד/קצין אס.אס/קטגור)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב, 2005. זוכה מלגת "קרן שרת", 2003. מייסד, כותב ושחקן באנסמבל "ציפורלה". בין תפקידיו בתיאטרון: "קוריולוס" (ברוטוס), "נעצר בחצות", "חשמלית ושמה תשוקה", "הכיתה שלנו", "היום שלפני היום האחרון", "המלך ליר", "חברון", "גדר", "ילדי הנרות". בקולנוע: "מי מפחד מהזאב הרע", "ההתחלפות", "חיותה וברל", "שושנה חלוץ מרכזי", "סיפור על אהבה וחושך". בטלוויזיה: "ילדי ראש הממשלה", "אחת אפס אפס", "מסודרים", "רמזור". בימוי לתיאטרון: "קרית כמעט" (סטודיו ניסן נתיב), "גוש לך" (צוותא), "כלומניקית" (פסטיבל תיאטרונטו, 2011), "אגממנון" (ת. הסמטה), "צפירה" (פסטיבל תיאטרון קצר) ועוד. תרגום לתיאטרון: "קריית כמעט", "מדליה להארי". משנת 2014 משמש כמנהל אמנותי של פסטיבל "תיאטרון קצר" בצוותא. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל הסרטים חיפה, 2011. זוכה מלגת אלי ליאון לשחקן מביטח בתיאטרון הבימה, 2015.

אורי אברהמי (מנהל עבודה במפעל/שופט/תליין)

בוגר "בית צבי", 1974. בין תפקידיו: בת. הבימה: "בונקר", "סג'ר", "מאחורי הגדר", "בבתא", "טירונוח", "המשפט", "12 המושבעים", "צייד המכשפות", "ההולכים בחושך", "כתר בראש", "מבקר המדינה", "כל החיים לפניו", "השחקן", "כי בנו בחרת". בת. החאן: "משרתם של שני אדונים", "מילכוד 22". בת. הקאמרי: "ילדי הירח", "ראש משוגע", "ביקור הגברת הזקנה". בת. באר שבע: "קומדיה של טעויות", "שם המשחק", "דון ז'ואן". בת. בית ליסין: "אחד משלנו", "נומה עמק". בצוותא: "חופשה בבראג". בת. קרוב: "שד היער". "ציפולקס 20 מ"ג" – הצגת יחיד מוסיקלית.

נעם פרנק (קונו-דיטר)

תלמיד בבית ספר לאמנויות. בין תפקידיו: בתיאטרון: "קוריולוס" (ת. הבימה). "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר). בטלוויזיה: "דן ומוזלי", "ג'ינג'י", "ילדי ראש הממשלה". בקולנוע: "להציל את נטע".

ישי לבני (קונו-דיטר)

בוגר "בימת הנוער כפר סבא". שיחק בכמה הצגות. הופיע בסרט "אבוללה".

חדש בישראל!

מוצרי ספיגה למבוגרים!!!

- תחתוני ספיגה אינספיייר אוברנייט תוצרת ארצות הברית!
- במגוון מידות, לשינה רגועה במשך הלילה, או לשהות ממושכת במשך היום ללא דאגות.
- ספיגה ענקית של 2,100 מ"ל!

- תחתוני ספיגה לילה אגוסן סופר נייט תוצרת איטליה
- מבנהו האנטומי של התחתון מאפשר היצמדות טובה יותר לגוף, ומונע זליגת נוזלים ולספיגה מושלמת
- במידות S, M, L, XL

מבחר מוצרים לספיגה מושלמת
והרגשה כאוהה

עכשיו במחירים מיוחדים לקיץ,
אספקה חינם עד הבית!!

החל מ-
60 ש"ח

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש | סגן יו"ר: בן עמי עינב אסתי אפלבאום פולני, אמנון דיק, יוסי שחק מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמות: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמותית: חנן שניר, משה קפטן
מנהלת מחלקה אמותית ומלחמה: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר
אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד
עוזרת חשב: נגה כהן
אחראית מחלקת כספים:
אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי,
שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהל מחלקת חינוכית: אבי קלמה
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
תמר אולמן, ג'ו קראוואר, שיר סיני
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:
אילן וולשטיין

מנהל משמרת: שני לוי, אבירן טוניס
קופאים: שי בכר, שירלי כהן,
רותם נבון, רותית פרידמן,

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהל הצגות: מיכל אייזיק, אשית טרבלסי,
דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין טיגל,
נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,
דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורל אסכנדר, אניטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, רונית אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירי, שלומי ברטנוב, עידו ברטל, שריידי גבארין, דרית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשית גסרניאן, אילנית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה, יואב דוטנ, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זור-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חדיד, יאיר חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידלין, לירון יואל, רזיה ישראל, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראוהד מן סולמן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, דוריס נמני, דניאל סבג, שחקן סגל, עמי סמולרצ'צקי, גאסן עבאס, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, אלינור פלקסמן, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, יאיר קני, טטיאנה קנליס-אולייך, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארי רגב, איילת רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דוד רייב, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרי, איל שסטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, נלי תגר, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, הולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבח, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שאת
נגר: רוני סלם
מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז זגין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוי, רונן צור, יוסי רוח, חזי שלמה
עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאונד פרל
תפעול קול: לאון פרל, אוהד ורסנו, אסאה דולגוב, מורן דוידאי, שי זור, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר
מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:
טלי זליגמן-שטוקהמר
מחלקת אבזרים: יוסי רוזנפס
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:
אסנת שיא
פיאניות: עירית אבידן, אוהד אוסנה, ליאת אמיר, עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'אבנה, לילך שם טוב
מנהלת מתפרסם: ילנה קלרין
תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:
אפרת כהן
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
אינה אבגוסטביריס, נועה אדרי, נועה אתגר, בר בן אהרון, אלה בקר, נועה בקר, מיירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן, אידה יוני, אורטל כהן, רותית מאק, גיטה מילר, אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח, אלכס קוכמן, מיכל רואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00, ג' 10:00-14:00, ה' 14:00-18:00
טלפון: 03-5266720
מייל: archive@habima.org.il

מנהל ייצור: איתן סיביליה | מנהל טכני: איציק חיים | סגן מנהל טכני: אורן רוזן-דהן
עובדי במה: אדי גבאי, אלי ברניה, בני קוגן | מלבישות: נועה דותן/עפרה אדרי,
מרינה גרשמן/עדן בן עמי | אבזרים: אינה אבגוסטביריס/אברהם פפן
תפעול פאות ואיפור: עירית אבידן-חורין/אוהד אוסנה, עינב קרן-וינשטיין/נטלי סוקולוב
תפעול סאונד: עידן ששוני/שלומי גילר | תפעול וידאו: דפנה הרפז
תפעול תאורה: ליאור לוין/דימה ירשקין

להצגה
"לבד בברלין"

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה

חיימוביץ רונית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - מזכרית כבוד

יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פדרמן ליאורה ומיכאל	טלר גדען	בר שלמה	אביון בריר ברויה ודר' אברהם בריר
פישמן טובה ואליעזר	ים שחור נעמי ומנחם	ברק אהרון ואליקה	אדלר רונית וראובן
פלדמן איה וזאב	ירון צילה	ברטפלד אסי	אהובי יגאל
פופר אתי וגד	כהן אלי ואיילה	גבריאלי עדנה	אור תיאודור
פרייס נורית	כהן פניני ופנינית	עו"ד גולדנברג אורה	אורקה אייל
קונדה אפרים וציפי	כרמל שוש	גור אלן	אחיטוב אורינבוסקי ארזה
קריב נילי	ליאון אמנון ומלכה	יגור מיכה ושרה	אפרת צבי ודורות
רב חן רפי	לבנטל חיי	גלר אתי ואהוד	אונגר יעל ורמי
רב-הון יעל	לוי גיטה	גריןשטיין עדנה	איזקסון ארית
רביד נאווה ואברהם	ליבאי דוד	גרנות נעמי ויוסי	אילין שרה
רביץ אורלי	לנדאו ליאורה ואלי	דנקנר אורלי ונוחי	אלאלוף שרה
רהב רני והילה	לנדסברג דיתי ואלכס	הורביץ דליה	אלאלוף אילנה וג'קי
רובין ציפי ופנחס	לסט רותי וגבי	הירש תמי	אלחנני יאיטה
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	מטלון מוריאל וענת	הראל אביקם ואורה	אלקון עידית
רוזנברג ריקי	מיומן מרים	המבורגר יאיר ואילנה	אלרואי רונית
ריס איה	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	וילנר חגית	שלמה אליהו
רפפורט עירית	מלמד אלדד ודליה	זמיר רינה ויחזק	אקרשטיין סטפני וג'ורא
שווסטר דליה	מנדלוביץ ניר	זרניצקי אורה ויוסי	ארליך גל ומישל
שטראוס בן דרור רעיה	נתנאל ענגי ועוזי	זוגלובק מרים	ארליך מירה וג'ורא
שליסל ציפי	סגול טובה וסמי	זידנברג אמנון	ארקין דוריס ומורי
שפיגלר רותי	סטיבה אורה ואיתן	חיימוביץ רונית	בארינבוים צביקה ונטלי
שקד שושנה וישעיהו	סמית רלי	חכמי קנפר ניצה	בלומנטל נעמי
שקד חיה	סדן שמחה	חכמי יוסף דוד	בנק לאומי
רות לבהר שרון	עומר טל	חנן אריה ופסיה	בנק הפועלים
	עופר רותי	טייק עירונה	בהר יוסי ועירית
	עזריאלנט איה	טייק יהודית ודר' הנרי	בר ריבה וצבי

ההצלחות הממשיכות

אוויתה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לוייד וובר
בימוי: משה קפטן

יהוא

מאת גלעד עברון
בימוי: אילן רונן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דסנר

נעצר בחצות

מאת מארק הייגרסט
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

גבירתי הנאוה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
מוסיקה: פרדריק לאו
בימוי: משה קפטן

אדיפוס - תאור מקרה

מאת סופוקלס
נוסח הצגה ובימוי: חנן שניר

הקמצן

מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

ז'קו

מאת אילן חצור
בימוי: איציק ויינגרטן

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

פתאום הגיע סתיו

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת סדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

משהו טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

כ"י אטלר, ויל הבימה

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

רפרטואר הבימה

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט

עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

קוריוזוס

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

פליישר

מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובימוי

מה עושים עם ג'ני?

מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן

הצמה של אבא

מאת רמי דנון ואמנון לוי
בימוי: רוני פינקוביץ'

התרסקות

מאת יהושע סובול

סיפור אהבה בשלושה פרקים

מאת הרווי פירשטיין
בימוי: נתן דסנר

שייקספיר מאוהב

מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: אילן רונן

גן הדובדבנים

מאת צ'כוב
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

1984

מאת רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

מה שטוב בקליי

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית **ארנק Cal4U**

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
וחיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלואה

הטבות בארץ
ובח"ל

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב -

בכפוף לתקנון Cal4U

זוהר ושמר ורד מוטנון

מגלים חיים מלאים בהנאה ותוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר, מכון פיזיותרפיה ושירותי בריאות מתקדמים.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

נשמח לספר לכם יותר.

www.ad-120.co.il | *6120

רשת בתי מגורים לגיל השלישי • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב